Тетяна Демочко

СУЧАСНІ ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ОСВІТІ ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН

В умовах глобалізації світової економіки, постіндустріального, інформаційного етапу розвитку цивілізації, упровадження інформаційних технологій в усіх країнах Європи здійснюються різні за змістом реформи національних систем освіти. Освіта і наука сьогодні стають пріоритетними чинниками розвитку соціально-економічного, духовного та політичного життя будь-якої країни. У наш час визначальним чинником багатства країни є знання. У цих умовах особливого значення набуває проблема інновацій у сфері знань. Широкий спектр інноваційних проблем, їх активне впровадження в освітню галузь є ключовим напрямком роботи Міністерства освіти і науки України та його підрозділів, науковців АПН, вищих навчальних закладів України. У контексті приєднання до Болонського процесу перед українською вищою школою постали завдання: внести зміни до структури, змісту, стандартів, форм національної вищої освіти; забезпечити якість підготовки спеціалістів на рівні європейських стандартів, адаптацію навчальних планів, упровадження інформаційно-комунікаційних технологій у навчальний процес, розвиток системи неперервної освіти з використанням інформаційно-комунікаційних технологій. Інноваційні методи забезпечують підняття освіти, її багатогранних секторів на якісно новий рівень.

Серед учених, які вели дослідження у даному напрямку, слід відзначити праці І. Д. Беха, Л. І. Даниленка, І. М. Дичківської, М. В. Кларіна, О. М. Пєхоти, О. В. Попової, Л. С. Подимової, А. І. Прігожина, В. А. Сластьоніна, А. В. Хуторського. Дослідники проблем педагогічної інноватики (О. Арламов, М. Бургін, В. Журавльов, Н. Юсуфбекова, А. Ніколс та ін.) намагаються співвіднести поняття нового у педагогіці з такими характеристиками, як корисне, прогресивне, позитивне, сучасне, передове.

На пріоритет формування освітнього простору вказують усі сучасні законодавчі і нормативні документи, найбільш регламентують здійснення інноваційної діяльності Закони України «Про інноваційну діяльність» (від 04.07.02 р. № 40–IV), «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» (від 16.01.03 р. № 433–IV), накази Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Положення про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності» (від 07.11.00 р. № 522), «Про затвердження Положення про експериментальний

загальноосвітній навчальний заклад» (від 20.02.02 р. № 114), «Про затвердження Положення про здійснення моніторингу виконання інноваційних проектів за пріоритетними напрямами діяльності технологічних парків» (від 17.04.03 р. № 245) та інші.

Розвиток системи вищої освіти в європейських країнах здійснюється під впливом тих технологічних, економічних і соціальних перетворень, які відбуваються у світовому освітньому просторі. Однією з провідних сучасних тенденцій професійної освіти є інтеграція, сутність якої полягає у сприянні загальному соціально-економічному прогресу, зміцненню взаєморозуміння між народами шляхом поглиблення співпраці у сфері освіти, поліпшення її якості. Зокрема у Болонській декларації (1999) мотивація процесу створення інтегрованого простору формулюється як необхідність зміцнення інтелектуального, культурного, соціального, наукового і технологічного вимірів європейської спільноти, а також розвитку європейського громадянства, стабільного й демократичного суспільства [1].

З урахуванням зазначеного у запропонованій статті ставимо за мету визначити та охарактеризувати основні інноваційні технології, тенденції та пріоритети розвитку вищої освіти в європейських країнах.

У процесі дослідження з'ясовано, що країни Європи не шкодують зусиль для вдосконалення системи вищої освіти, створення сприятливих умов для саморозвитку особистості в досягненні успіхів у професійній діяльності. У зв'язку з цим найбільш цікавим і перспективним процесом у сфері вищої освіти є Болонський процес, до якого активно залучається і вища освіта України. Характеризуючи сутність Болонського процесу, варто зазначити, що його ініціаторами стали міністри освіти Франції, Великої Британії, Німеччини та Італії. Увійшовши в політику Ради Європи, європейський вимір в освіті активно пропагувався впродовж 90-х рр. XX ст. Так, у 1997 році під егідою Ради Європи та ЮНЕСКО було розроблено й прийнято Лісабонську конвенцію про визнання кваліфікацій, що належать до вищої освіти Європи, яку підписали 43 країни. Згодом було підписано Сорбонську декларацію, яка містила основні напрями співпраці з питань вищої освіти в Європі. У подальшому схвалення цих рішень знайшло у Болонській декларації, яку підписали 29 країн Європи. Вона має на меті започаткування десятирічного процесу скоординованих дій реформ і змін в європейській вищій освіті. Формуючи європейський простір вищої освіти, вчені, політики визначили основну мету та критерії відповідності освіти, що мають міжнародний вимір. Вони охоплюють якість, формування довіри, сумісність, мобільність, порівняння кваліфікацій, рівнів освіти та привабливість. Основоположною умовою відповідності, мобільності, сумісності та привабливості в європейському просторі вищої освіти є її якість (Конференція міністрів вищої освіти Європи «Утворення європейського простору вищої освіти», 2004). Забезпечення якості освіти має міжнародний вимір і здійснюється на основі взаємоповаги та довіри.

До провідних тенденцій вищої освіти в європейських ВНЗ варто віднести:

− могутнє оснащення сучасними інформаційними технологіями, включення в систему Інтернет; розвиток дистанційної форми навчання студентів;

− університетизація вищої освіти, інтеграція вищих навчальних закладів, як вітчизняних, так і міжнародних створення університетських комплексів;

− перехід на освітні стандарти, наближені до світових вимог;

– значні зміни в освіті та умовах праці, що викликають нагальну потребу у навчанні протягом усього життя [7].

До особливостей організації навчального процесу в країнах Європи (Велика Британія, Німеччина, Франція, Іспанія, Нідерланди) після перебудови вищої освіти і прийняття Болонської декларації необхідно віднести модульну систему навчання, головною ознакою якої є можливість легкої актуалізації комбінування тематики програм. Особлива увага в змісті професійно спрямованих дисциплін, що викладаються майбутнім фахівцям у ВНЗ країн Європи, приділяється здобуттю базових знань і вмінь з інформаційних технологій, формуванню вмінь розв'язувати професійні проблеми, пошуку потрібної інформації в мережі Інтернет, застосуванню ІКТ у практичній діяльності. Аналізуючи досвід підготовки фахівців у Великій Британії на основі мультимедійного підходу (Великий Відкритий університет), варто зазначити широке використання телеконференцій, мережі Інтернет, комп'ютерних програм [1].

Прогресивною європейською тенденцією є формування довіри до якості освіти. Відтак, забезпеченню якості освіти має міжнародний вимір і здійснюється на основі взаємної поваги та довіри. У Європейському Союзі гарантії якості визначатимуться не однією організацією, а розробляється механізм взаємного визнання результату дотримання якості освітньої діяльності на основі акредитації. Ці механізми мають поважати національні мовні: дисциплінарні розбіжності [3].

Однією з необхідних якостей європейського простору вищої освіти є вільна мобільність студентів, викладацького, адміністративного складу та випускників (Конференція міністрів вищої освіти Європи «Утворення європейського простору вищої освіти», 2004, с. 51 – 56.). Широку мобільність навчання та професійний вибір характеризують і такі новації сучасного освітнього процесу в університетах Європи, як запровадження двох ключових навчальних циклів: додипломного й післядипломного, а також трирівнева система організації вищої освіти – бакалаврат, магістрат і докторантура [2].

Серед важливих тенденцій професійної підготовки в сучасних соціокультурних умовах вважається також інтернаціоналізація вищої школи, сутність якої полягає у створенні інтернаціональних освітніх структур різного призначення, забезпеченні студентської мобільності, тобто переходу до гнучких взаємоузгоджених навчальних планів модульного типу, що дозволяють студентам легше адаптуватися до умов навчання у ВНЗ, інших країнах, широке застосування ІКТ і дистанційного навчання [7].

Аналізуючи вплив глобалізації на академічні цінності з урахуванням Болонського процесу, Пітер Скот виділяє в сучасному західному світі такі тенденції: нову концепцію вищої освіти і науки як елемент ширшої «індустрії знань, збільшення значення професійної освіти; розвиток нових парадигм, спрямованих на забезпечення індивідуалізації та доступності навчання, дистанційну форму освіти» [8].

Варто наголосити й на тому, що кожна країна має як загальні, так і специфічні форми й методи викладання у ВНЗ. Так, оригінальною формою навчання у вищій школі Австрії є спеціалізовані дослідні семінари, під час яких готуються дослідження – реферат обсягом 20 – 25 сторінок. Основне завдання таких семінарів – навчити студента мати свій погляд і захищати його. У Німеччині обов'язковою умовою отримання престижної роботи є хоча б короткотермінове

(рік або півроку) навчання студента за кордоном. В англійській системі вищої освіти провідне місце займають диспути й дискусії, оскільки такі заняття, як вважають спеціалісти в галузі вищої освіти, сприяють виробленню у студентів комунікативної компетентності – вміння висловлювати й аргументувати свою думку, слухати інших, виступати в ролі критика, розвивати навички спонтанного літературного мовлення, формують у майбутніх фахівців самостійність, критичність мислення, проте у вищій школі Великої Британії не менш популярним є тьюторський метод, який передбачає регулярні заняття викладача-тьютора з 2 – 3 студентами протягом усього навчального курсу, водночас кожного студента прикріплюють до тьютора, який постійно слідкує за успішністю, формуванням його професійних умінь, світогляду. Самостійні роботи, реферати студенти за планом виконують на канікулах, які вважаються найбільш доцільними для самостійної діяльності [7].

Отже, на основі викладеного в статті можемо стверджувати, що в умовах подолання традиційно сформованого масово-репродуктивного характеру розвитку вищої освіти, виведення її на особистісний рівень значну роль відіграють європейські прогресивні підходи, побудовані на гуманістичній основі. Охарактеризовані тенденції та пріоритети вищої освіти в Європі мають знайти логічне відображення та адаптацію у вищій школі України, яка потребує модернізації та розвитку.

Список використаної літератури

1. Болонський процес: тенденції, проблеми, перспективи: пос. / [за ред. В. П. Андрущенка]. – К., 2004. – 162 с.

2. Буркова, Л. Ключ до управління: Класифікація педагогічних інновацій як елемент механізму керування інноваційним процесом в освіті / Л. Буркова // Директор школи, ліцею, гімназії. − 2000. – №1. − С. 31–37.

3. Кларін, М. Інновації в навчанні / М. Кларін // Завуч. − 2000. − №23–24. − С. 8.

4. Олійник, В. Система педагогічної освіти та педагогічні інновації / В.Олійник // Директор школи, ліцею, гімназії. − 2001. − №4. − С. 61–69.

5. Основні засади розвитку вищої освіти України в контексті Болонського процесу : документи і матеріали 2003 – 2004 рр. / [за ред. В.Г.Кременя]. – К. –Тернопіль: Видво ТДПУ, 2004. – 144 с.

6. Підласий, І. Педагогічні інновації / І. Підласий, А. Підласий // Рідна школа. − 1998. − №12. − С. 3–17.

7. Світові інновації [Електронний ресурс] // The Economist. – Режим доступу до журналу : www.innovations.com.ua.

8. Скотт П. Академические ценности и организация академической деятельности в епоху глобализации [Электронный ресурс] : стаття / Питер Скотт // Внешние аспекты Болонского процесса: высшее образование Юго Восточной Европы и европейское пространство высшего образования в глобальном мире. – Режим доступу: http://informatika.ru/text/ magaz/evropa/2003/3/art004.htm l